

forhindre den Ulfik, som i de senere Aar har taget Overhaand paa visse Steder — jeg skal navnlig nævne et Sted, hvorfra der jævnlig indløber Klager derover, nemlig fra Fyen — nemlig at man uden videre lader et Barn gaa om med sin Ko eller med sine Faar og græsse dem i Veigrøfterne. Man har i saadanne Tilfælde ikke fra Politimestrenes Side saalkdt som fra andre Sider efter den bestaaende Lovgivning anset sig berettiget til at drage Bedkommende til Ansvar, thi Kreaturerne vare jo under Bevogtning. — Jeg tør altsaa haabe, at dette Lovforslag, ialtfald med de Modifikationer, som der ved den nærmere Behandling af Samme her i Thinget maatte findes ønskelige, vil kunne skabe et nyt og, saa vidt jeg skjønner, hidtil meget savnet Grundlag for en bedre Retssikkerhed paa Folks Marker og for at tilvejebringe Fred paa Veiene.

Et æret Medlem her ligeoverfor (S. Andersen) ligesom ogsaa et andet æret Medlem her paa denne Side af Salen (Mourier Petersen) have henledet Opmærksomheden paa, om ikke de Burderingsforretninger, som omhandles i § 13, passende kunde henlægges til Hegnslynsmændene. Jeg vil dertil sige, at jeg ikke absolut skal reise nogen Modstand derimod, ialtfald naar der stables en Sikkring for, at de Bedkommende ogsaa da virkelig kunne komme til deres Ret. Men, ligesom jeg ikke her har skabt noget Nyt ved Bestemmelsen i § 13, idet de deromhandlede Burderingsmænd allerede findes i den bestaaende Lovgivning, saaledes kan det jo heller ikke være skjult for Noget, at, fordi en Mand kan være overmaade vel skiftet til at være Hegnslynsmand, følger deraf paa ingen Maade, at han ogsaa er vel skiftet til at være Burderingsmand. At de fornødne Egenskaber i saadanne Henseende jævnlig kunne være forenede hos den samme Mand, negter jeg ikke, men det vil dog ved Valget af Hegnslynsmændene, naar de ogsaa skulle have disse Forretninger, være nødvendigt at tage et Hensyn, som man

ikke er nødt til at tage nu, hvor de kun skulle kjende og anvende de i Hegnslovgivningen givne Bestemmelser. Jeg tvivler dog, som sagt, ikke om, at det nok vil kunne lykkes at træffe en saadan Uffattelse af Bestemmelsen, hvorefter der ikke vil være nogen Betænkelighed ved at overlade de Forretninger, hvorom der her er Tale, til Hegnslynsmændene, og for det Tilfælde kan jeg kun bede Drist om at indskrænke de kommunale Byrder, som lægges paa Kommunernes Beboere, saa yderlig, som det vel er muligt, uden at man derved udsætter Retstilstanden for alvorlige Følger.

Jeg skal endnu kun, forsaavidt man har ment, at man let kunde komme i Båndfælg med Hensyn til Bestemmelsen om private Veies Benyttelse til Drift af Kreaturer, bemærke, at jeg selvfølgelig anser Enhver, som driver Kreaturer til en Mand, der er berettiget til at benytte Veien, eller overhovedet Enhver, som skal til en saadan Mand, for ikke at være nogen Ubedkommende, men for at have fuld Hjemmel til at passere Veien. — Jeg tror heller ikke let, at det kan misforstås, naar det i § 2 staar: „ved Udflyg eller paa anden Maade“. Der er derved naturligvis sigtet til en saadan Maade, hvorpaa det bliver tjendeligt for Enhver, som Omstændighederne føre til at benytte en vis Vej, at han ikke har Lov til at benytte denne Vej, indtagen han har speciel Hjemmel dertil af den Mand, som eier Veien. — Et æret Medlem (Drenboell) har allerede gjort opmærksom paa, at den Grundring, som fra et andet æret Medlem (S. Andersen) er kommen frem, med Hensyn til Stierne, ikke er berettiget, idet der kun i Lovforslaget er Tale om, at man ikke maa løve paa Stier. Jeg skal dertil endnu kun tilføje, at jeg tror, at § 11 tilstrækkelig tydelig viser, at det ikke er private Stier, men kun offentlige Veie eller Sti, altsaa kun offentlige Stier, som der her er Tale om.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen. Lovforslagets Overgang